

עלון מס 5

מיזם לב פתוח-סיפורי התנדבות אישית
בני ברית ישראל

פורסם ב 4.3.2026

עלון מס 5

מיזם לב פתוח-סיפורי התנדבות אישית בני ברית ישראל

תוכן עניינים

- דבר העורכת ומובילת המיזם / מלכה סולומונוביץ
- קול קורא

הסיפורים המסופרים בעלון:

1. "לראות התקדמות במשפחה" / פנינה רזניק.
2. "התנדבות למען כל החיילים/ות" / משה קובר.
3. "חוויה בהקרנת סרטים דוקומנטריים שלי ושיח" / מירי פרייברג הובר.
4. "על החיים, על האובדן ועל הבחירה בנתינה" / רחל טוקר שיינס.
5. "שני עולמות שונים, שנפגשים במקום אחד בלב" / ישראל מיכאל המרמש.
6. "הדרכה בבנק הדם" / רינה בר-אור.
7. "כמה כיף להתנדב בבוטיק" / רינה בר-אור.
8. "לראות את האחר ולהושיט יד" / תמר יעקבי.
9. "אופים אהבה לחיילנו" / דבורה שפיגל.

עלון מס 5

מיזם לב פתוח-סיפורי התנדבות אישית בני ברית ישראל

חברות וחברים יקרים,

עלון מס' 5 של "התנדבות אישית" יוצא לאור בימים שבהם מדינת ישראל מצויה בשיאה של מלחמת "שאגת הארי". ימים של דריכות ודאגה, של לב פועם מהר יותר, אך גם ימים שבהם מתגלים מחדש הכוחות היפים של החברה הישראלית.

דווקא בעת חירום מתחדדים ערכי בני ברית: אחווה, אחריות, רגישות ונתינה. מה שבשגרה הוא מחויבות הופך בעת הזאת לשליחות של ממש. חברי הארגון אינם עומדים מן הצד. הם מבשלים, מארגנים, מלווים, מתקשרים, תומכים, מחזקים ובעיקר מזכירים שכל אחד ואחת מאיתנו יכולים להיות אור קטן בתוך מציאות מורכבת. סיפורי ההתנדבות שבעלון זה אינם רק עדות לעשייה; הם עדות לרוח. רוח של אנשים הבוחרים לפעול מתוך לב פתוח. הם מלמדים אותנו כי גם כשהרעש בחוץ גובר, שקט נופל על הלב כשאנו בוחרים בנתינה. יהי רצון שנמשיך לעמוד יחד, לחזק זה את זה, ולהיות נאמנים לערכי בני ברית בכל עת – בשגרה ובחירום כאחד. תודה לכותבים ובעיקר תודה על העשייה יוצאת הדופן.

**בתפילה לימים בטוחים ושקטים יותר,
ובאמונה עמוקה בכוחה של עשייה אנושית.**

מלכה סולומונוביץ

מובילת מיזם "לב פתוח" ועורכת העלון

יו"ר מועצת בני ברית ישראל

אם טרם שלחתם את הסיפור שלכם, זה בדיוק הזמן להצטרף ולהוסיף האור המיוחד שלכם למדור. פרטים **בעמוד הבא**.

בני ברית ישראל

קול קורא: מיזם "לב פתוח"

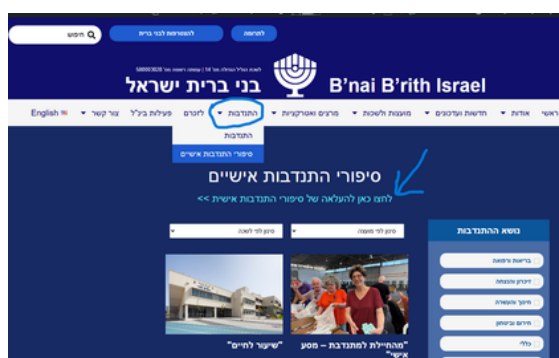

בואו לשתף את סיפור ההתנדבות האישי שלכם!

יש לכם סיפור התנדבות אישי?
מיזם "לב פתוח" מזמין אתכם, חברי בני ברית, לשתף בסיפור ההתנדבות האישי שלכם, ולתת במה לעשייתכם.

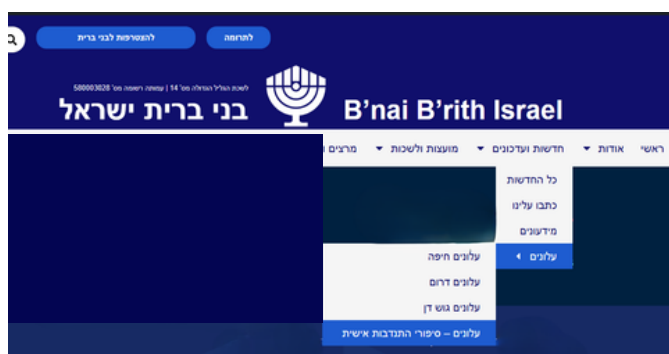
איך משתפים?

- נכנסים לאתר בני ברית <https://www.bnaibrithisrael.org.il>
- מהתפריט הראשי בוחרים: התנדבות / סיפורי התנדבות אישיים
- ושולחים את הסיפור בטופס המקוון, בהתאם להנחיות המפורטות שבטופס.
- הטופס שנשלח יועלה לאתר.

איך מגיעים לעלונים של סיפורי ההתנדבות?

- נכנסים לאתר בני ברית <https://www.bnaibrithisrael.org.il>
- מהתפריט הראשי בוחרים: חדשות ועדכונים/עלונים/עלונים- סיפורי התנדבות אישיים.
- אתם מוזמנים לא רק לקרוא, אלא גם להגיב לסיפורים.

צריכים הכוונה או עזרה? כתבו לי: malca.solomonovich@gmail.com

בברכה,

מלכה סולומונוביץ - מובילת המיזם

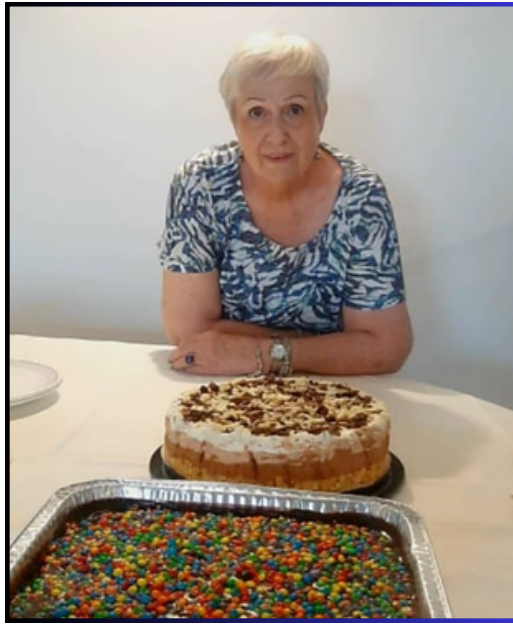
וצוות המיזם

סיפורי ההתנדבות האישית

(לפי סדר הופעתם באתר)

"לראות התקדמות במשפחה"

שמי **פנינה רזניק**, מלשכת זוגות "סיגליות" של בני ברית חיפה. אני מתנדבת כמנטורית בפרויקט "איתך לאורך כל הדרך", המלווה נשים שחוו אלימות ויצאו לדרך חדשה. נחשפתי לפרויקט לפני כשנה, ולאחר תהליך מיון והתאמה עברתי קורס הכשרה בן עשרה שבועות. כיום אני מלווה אם חד-הורית לארבעה ילדים (הבכור אינו מתגורר עמה), אשר עברה לדירת מעבר לתקופה של שנה. במסגרת ההתנדבות אנו נפגשות אחת לשבוע, ונמצאות גם בקשר שוטף לפי הצורך. נוצר בינינו קשר טוב ומשמעותי, ואני מקווה להמשיך ולתמוך בה בדרכה לחיים עצמאיים, יציבים וטובים ככל האפשר. בחרתי בהתנדבות זו מתוך אהבה לעבודה עם אנשים, ובעיקר לעבודה אישית – אחד על אחד. בעבר התנדבתי בבית סוהר וכן בפרויקט „אישה לאישה“. עבורי, התנדבות כזו מעניקה הרבה גם למתנדב עצמו – במיוחד הזכות לראות מקרוב את תהליך ההתקדמות של המשפחה. ברצוני להביע תודה והערכה עמוקה לחברי מועצת בני ברית חיפה ולחברי הלשכות השונות, אשר נרתמו, סייעו ותרמו למעבר מוצלח לבית חדש. התרומה כללה גם רכישה והרכבה של שלושה מחשבים לילדים, וכן פריטים חיוניים לאם – לצורכי חיי היומיום.

המשך בעמוד הבא...

מצורף מכתבה של האישה:

“תודה רבה עבור כל מי שהתגייס, תרם ונתן למשפחתנו. התרומה אפשרה לביתנו החדש לקבל עיצוב מחודש, וגם דברים שלא העלינו על דעתנו. זהו בונוס ענק. כל אחד מילדיי חווה שמחה גדולה. המחשבים מעניקים לנו שמחת חיים ובעזרת השם גם תעסוקה שתסייע בלימודים. בהערכה רבה ובתודה, המשפחה הנתרמת.”

יש מרגש ומתגמל יותר ממכתב זה והעשייה הנלווית לו? זו זכות גדולה ללוות, לראות התקדמות, ולהיות חלק קטן משינוי גדול בחייה של משפחה אחת.

פנינה רזניק

"התנדבות למען כל החיילים/ות"

שמי **משה קובר**, בן 86, נשוי לחביבה מזה 65 שנים. שנינו חברים בלשכת "נחשון" של בני ברית במועצה האזורית חיפה.

ההתנדבות מלווה אותי מגיל 17 ועד היום – כדרך חיים.

לאחר הצטרפותנו לארגון בני ברית לפני כ-17 שנים, מילאתי במהלך השנים תפקידים שונים, ובהם כהונה כנשיא הלשכה במשך שמונה שנים ברציפות. במקביל, הצטרפנו להתנדבות בעמותת "יחד" למען החייל הבודד, שם שימשתי גם כחבר הנהלה.

כשבוע לאחר פרוץ מלחמת "חרבות ברזל", הצטרפנו לעמותת "אחים ואחיות – החמ"ל האזרחי" בצפון. מטרת החמ"ל היא לספק לחיילים ולחיילות מענה מהיר ומדויק לצרכיהם, וכן לסייע למפונים שלא קיבלו מענה מספק מהמדינה.

כל פעילות הארגון מבוססת על תרומות בלבד ועל עבודת מתנדבים ומתנדבות. אחת לחצי שנה, בממוצע, נאלץ המרלוי"ג (המרכז הלוגיסטי) לעבור ממבנה אחד לאחר – בהתאם למבנה שנתרם ומתאים לשימושנו.

חלק ניכר מהציוד מיוצר במרלוי"ג עצמו:

בקיץ – רשתות צל ופינות ישיבה.

בחורף – תנורי חימום לשטח (קמינים), העשויים מחביות של 200 ליטר, עם ארובה הבנויה מזווילים של פגזים ממוחזרים, פתח להכנסת עצים, תיבה עם גזרי עץ ומסור לפי הצורך. בנוסף מוקמות "סוכות חורף", עטופות כולן בברזנטים ומשטחי עץ, לשימוש נוח של החיילים.

שאר הציוד מגיע מתרומות ומטופל בידי כ-50 מתנדבים קבועים במרלוי"ג, ובסיוע של כ-130 רכבים המשנעים ציוד מצפון רמת הגולן והגליל ועד לעוטף עזה.

המתנדבים במרלוי"ג זוכים מדי יום לארוחת צהריים חמה, הודות לתורמים מתחלפים.

המשך בעמוד הבא...

חלקי בפעילות הוא בחטיבת השינוע: שמירה על קשר עם הספקים ודאגה להעברת המזון למרלוי"ג. במשך כשנה וחצי ביצעתי זאת בעצמי חמישה ימים בשבוע, וכיום אני מרכז את "צוות ההסעדה", הכולל משנעים קבועים נוספים. בנוסף, בזמני הפנוי אני משנע מזון וציוד ליחידות קצה - ברמת הגולן, בגליל העליון, באזור הגדר הטובה, שער פטמה-מטולה. התודות, החיבוקים וההערכה שאנו מקבלים מהיחידות אליהן אנו מגיעים - מרחיבים את הלב ומהווים עבורי זרז אמיתי להמשך העשייה וההתנדבות. משה קובר

משה קובר

"חוויה בהקרנת סרטים דוקומנטריים שלי ושיח"

שמי מירי פרייברג הובר. אני חברה ב"לשכת חברים" במועצה האזורית גוש דן, ולאחרונה הצטרפתי ללשכת "הרמוניה" בפתח תקווה, מועצה אזורית שרון. כשפרשתי ממערכת החינוך במקביל לעבודתי החדשה, חיפשתי גם להתנדב והצטרפתי לקבוצה ב"מדיה תקשורת", שהכינה כתבות לטלוויזיה הקהילתית, כולל תוכנית אירוח אותה הנחיתי. בהמשך, במסגרת "דוקו פ"ת", התמקדנו בהכנת סרטים דוקומנטריים. אני יוצרת סרטים דוקומנטריים, המאמינה בכוחו של הקולנוע להאיר נושאים חברתיים ולחבר את הקהל לערכים משמעותיים של חוסן, קבלה עצמית וחיבור אנושי. הסרטים שלי משמשים ככלי תרבותי-חינוכי להעלאת ערכים חשובים ולחיזוק המודעות לתהליכי שינוי, להגשמת חלומות.

עד כה יצרתי מספר סרטים, וכל אחד מהם הוא מסע שלם שאני בוחרת להעניק לקהל בהתנדבות מלאה, מתוך שליחות אמיתית.

המפגשים שאני מובילה הם אירועים חווייתיים רב-ממדיים:

1. מאחורי הקלעים: הצצה אישית לסיפורי היצירה והאתגרים בדרך.
2. הקרנת הסרט המלא: צפייה משותפת ביצירה הדוקומנטרית.
3. שיח פתוח: ניהול דיון, המעלה שאלות חשובות לחשיבה משותפת וגם על הערכים בסרט בשיתוף הקהל.
4. פעילות תנועה (רק בסרט "למה נשים רוקדות"):
5. סיום המפגש בפעילות ריקוד ותנועה קצרה, המאפשרת ליישם את המסרים באופן מידי.

סרט הדגל שלי והאחרון: "למה נשים רוקדות"
הסרט שזוכה לתהודה הגדולה לאחרונה הוא "למה נשים רוקדות", וחשוב להדגיש, הוא לא רק לנשים!

המשך בעמוד הבא...

הוא מדבר על הריקוד ככלי עוצמתי שחשיבותו מתבטאת ב: ריפוי רגשי: דרך מופלאה לשחרור מתחים, חרדות וחיבור לרגשות שקשה לבטא במילים. בריאות פיזית ונפשית: שיפור מצב הרוח, הגברת האנרגיה, שיפור הכושר הגופני, חיזוק הלב, הורדת רמות הסטרס ושיפור את איכות השינה. ביטחון עצמי ודימוי גוף: התנועה עוזרת ליצירת חיבור לגוף, לחגוג אותו ולשפר את הדימוי העצמי;

דרך הריקוד לומדים להרגיש חזקים, יפים ונוכחים. הכרה והעצמה: ניתנת בו במה ייחודית וראשונה מסוגה לדמויות שבדרך כלל אינן זוכות לקול: מתמודדת נפש, אישה גרושה, נכה, אישה במשבר אישי ועוד. הסרט מוכיח כיצד הריקוד מאפשר לכל אחת ואחד למצוא את המקום שלהם. העשייה שלי היא התנדבות משמעותית ומשפיעה. אני מקבלת תגובות נפלאות שמחזקות את הדרך: הקהל מספר על תרומה אישית מיידית ועל יצירת מוטיבציה לצאת ולרקוד בעקבות ההקרנה.

סיפור אחד שריגש במיוחד: גבר שמתמודד עם מחלת הסרטן סיפר לי, שהסרט חיבר אותו לכוח הריקוד ככלי נוסף להתמודדות, לצד שתי קבוצות התמיכה בהן הוא נשתתף. הנתינה ההתנדבותית שלי מוכיחה שסיפור אותנטי, המוגש בלב פתוח, יכול להיות הדחיפה הקטנה שמישהו צריך כדי להתחיל לרקוד את החיים שלו מחדש. ואלה הסרטים:

"למה נשים רוקדות"

הסרט מפגיש את הצופים.ות עם נשים רוקדות ב- 10 סגנונות ריקוד, העונות על השאלה, למה הן רוקדות. הסרט מדגיש את התועלות והרווחים מריקוד ומציג בקדמת הבמה דמויות שבדרך כלל לא נמצאות שם, כמו: מתמודדת נפש, נכה בכיסא גלגלים, אלמנה, אישה במשבר אמצע החיים ועוד.

תחקיר, תסריט, בימוי ועריכה: מירי פרייברג-הובר

המשך בעמוד הבא...

צלמים: יונה רדומסקי, שולי ועדיה, סמי שור
ליווי מקצועי: ירון רוטנברג
בשיתוף אורנית ארביב, מנהלת מרכז קהילתי "עולמות", פתח תקווה
אורך הסרט: 68 דקות
בסיום הסרט נערכת הפעלה קצרצרה בריקוד לפי הקהל, עדי להתרשם מהתועלות
שהועלו בסרט כתוצאה מהריקוד.
***חשוב שהסרט, המשופע במוזיקה וריקודים, יהיה באולם עם מסך גדול ומערכת
סאונד טובה.

"פיקו L"

"פיקו L", הוא סרט על פיקו, טיפוס צבעוני ומיוחד, שמאז ומתמיד אהב בעלי חיים; הוא
היה בין מייסדי "העוקץ" ומזה שנים רבות עוסק במחקר ופיתוח בנושא הכלבנות ורבות
מתורות הלחימה והשימוש בכלבים להצלה ולמודיעין מתבססות עליו. הוא הפך את
האהבה שלו לעיסוק שלו והביא בכך הכישורים שלו לידי ביטוי ולהישגים גבוהים ולהצלחת
חיים, וכדבריו: "גם מפסיד מלידה יכול לנצח!"
תחקיר, תסריט, בימוי ועריכה: מירי פרייברג-הובר
צלמים: סמי שור, יונה רדומסקי, דוד חדד
ליווי מקצועי: ירון רוטנברג, אורך הסרט: 47 דקות

הסרט "זה הסיפור שלי"

הסרט מזמין להתלוות לסיפור אישי (שלי), בעקבות תהליך של התבוננות עצמית פנימית,
לתובנות, לשינויים ולהגשמת חלומות!
הסרט מזמן גם הצצה אל מאחורי הקלעים של העשייה הקולנועית של צוות המתנדבים
של "דוקו פ"ת".
תחקיר, תסריט, בימוי ועריכה: מירי פרייברג-הובר
צלמים: יונה רדומסקי, שולי ועדיה, סמי שור
ליווי מקצועי: ירון רוטנברג, אורך הסרט: 79 דקות

"וזה שכרה"

הסרט מפגיש את הצופים.ות, עם המורה המיתולוגית הייחודית בפתח תקווה, הגב' מרים
ספקטור בלאו, אשר הטביעה את חותמה על חייהם ועל אישיותם של תלמידיה.
תחקיר, תחקיר, תסריט ובימוי: מירי פרייברג-הובר
צלמים: יונה רדומסקי, שולי ועדיה, סמי שור.
עריכה: שולי ועדיה ומירי פרייברג הובר.
ליווי מקצועי: ירון רוטנברג, אורך הסרט: 72 דקות

המשך בעמוד הבא...

"לא שותקת יותר"

ניצה סקולניק, גיבורת הסרט "לא שותקת יותר", חוזרת במסע קצר לימי ילדותה בלוד ומשחזרת באומץ רב את הסבל שעברה בבית בו גדלה, כשמעל כל ההתעללות המשפחתית - הניצול המיני של אביה ואחיה ו"עיוורון" של אימה למתרחש. בבגרותה ברחה לדת לנישואין בגיל 18, וזה היה שיחזור של החיים בילדותה עד שהיא החליטה לצאת לחופשי.

ביצה התרוממה מהשוליים ומתהומות חוויותיה לרוחניות, מודעות עצמית ונתינה שבונה אותה. בסרט המטלטל, המרגש אך האופטימי, קוראת ניצה לשבור שתיקה בנושא ופועלת מתוך תחושת שליחות.

הסרט "לא שותקת יותר" - הסרט הוקרן בעבר באולם "שרת" בפ"ת בשיתוף אגף החינוך בעיריית פ"ת וארגון נשים למניעת אלימות במשפחה, כאשר קהל היעד היה סיעות בגנים ובבתי"ס. לאירוע ההקרנה הוזמנה גיבורת הסרט והיא נתנה כלים איך לזהות ילדים שהם נפגעי אלימות במשפחה.

אירי פרייברג האבר

"על החיים, על האובדן ועל הבחירה בנתינה"

שמי רחל טוקר שיינס - חברה בלשכת "אבנך ונבנית" - מ"א תל- אביב יש רגעים בחיים שהאדמה רועדת, והשמיים נצבעים בצבעים שלא הכרנו. במלחמה הזו איבדנו את הנכד האהוב שלנו אייל שיינס ז"ל בעזה. הכאב הוא אינסופי, חור בלב שאי אפשר באמת למלא.

אבל בתוך השכול, גיליתי שהדרך שלי לקום בבוקר היא להמשיך לתת. הבנתי שההתנדבות היא לא רק למען האחר - היא האוויר לנשימה.

מאז תחילת המלחמה, לצד הדמעות, בחרתי בעשייה. אם זה בחמ"ל "עוטפים באהבה" בבית הלוחם, בחמ"ל של רויטל שם הלב נפתח מול אלו שזקוקים לנו, ואם זה להמשיך בתפקידי בלשכה הגדולה כמנהלת תחום משאבי אנוש במועצות המרכז של "בני ברית" בהתנדבות מלאה.

בשנה האחרונה זכיתי לשלב דרך ההתנדבות את שני העיסוקים העיקריים שלי - עולם הטכנולוגיה יחד עם עולם האמנות:

🎨 **בבית רוקח:** שם גויסתי לצוות הקמה ואני משמשת כאוצרת ומנהלת אמנותית של תערוכת המורשת. לילות וימים של עבודה אינטנסיבית שהופכים לסיפוק אדיר. הלשכות מוזמנות לחוויה.

📺 **בגלריה גוש דן:** שם גויסתי ואני שותפה לצוות הקמת תערוכות שנותנות במה ליופי וליצירה, של חברי הארגון גם בימים קשים.

📺 **ובקהילה:** בהדרכת פרטנית, מהדרכה על הנייד ועד למעגלי קשב. עבורי, ההתנדבות היא המהות. היא האנרגיה המתחדשת שלי. כשאני נותנת מעצמי, אני מרגישה שהאור של אייל וכל החיילים שאינם איתנו ממשיכים להאיר, דרך העשייה ודרך הקהילה המופלאה שמקיפה אותי.

מתפללת לימים שקטים, ומבטיחה להמשיך לבנות ולהיבנות דרך הנתינה. ❤️ המשך בעמוד הבא....

רחל אוקר שינס

"שני עולמות שונים, שנפגשים במקום אחד בלב"

שמי ישראל מיכאל המרמש – או כפי שרבים קוראים לי, שרוליק – גדלתי בבית שבו נתינה הייתה שפה יומיומית.

אמי, הלנה המרמש ז"ל, נשיאת בני ברית הוד השרון בעבר, לימדה אותי שחזון אינו רעיון רחוק אלא מעשה קטן שחוזר על עצמו עד שהוא משנה מציאות.

אולי בגלל זה, ביום שבו פגשתי את ניר, לא הצלחתי פשוט להמשיך ללכת. זה היה בוקר שגרתי של חלוקת מזון בלשכה. אנשים נכנסו ויצאו, שקיות הועברו מיד ליד, והלב התרגל לקצב העשייה.

ואז ראיתי אותו – שקית קטנה בידו, כתפיים שמוטות, ועיניים שנראו כאילו כבר ראו יותר מדי ימים קשים. עברתי לידו. חזרתי. שוב עברתי.

משהו בי סירב להשאיר אותו עוד דמות חולפת בתוך התמונה. ניגשתי.

"מה שלומך?" שאלתי.

זו לא הייתה שאלה גדולה, אבל היא פתחה דלת.

מאז אותו רגע התחיל בינינו קשר שקט.

לא דרמטי, לא מלא מילים – פשוט נוכחות.

אני דואג למקום לינה, לאוכל חם.

לפעמים אנחנו משוחחים,

לפעמים רק יושבים זה לצד זה

ונותנים לשקט לדבר.

מניר למדתי שלפעמים העזרה הגדולה ביותר

באותם חודשים ממש התגשם חלום נוסף – חידוש חוג ריקודי העם לצעירים עם צרכים מיוחדים. החלום הזה לא היה שלי בלבד; הוא היה מארג של לבבות. בהובלת הנשיאה

דליה לוי וחברת ההנהלה מירי פלד, בתמיכתה המתמשכת של אוסנת סטוצינר, ובהתעקשותן של תבל וסתיו – החלום קם לתחייה.

המשך בעמוד הבא...

אל המסע הצטרפה גם עמיחי בהובלת קרן שושן, וידיים טובות נוספות הגיעו מגלגלים של נתינה בניהול גואד ו־אורן, ששיפצו כיסאות גלגלים כדי שגם הם יוכלו לרקוד. ומאז – ימי חמישי הפכו לרגע של אור.

אני נכנס לאולם הקטן בבית עמיחי, והמוזיקה כבר שם לפניי. המעגל מתחיל להתמלא, תחילה לאט ואז בביטחון. כיסאות גלגלים מסתובבים בקצב, ידיים מתרוממות, וצחוק מתפזר בין הצלילים כמו קונפטי בלתי נראה. ברגעים האלה הקירות כאילו זזים הצידה, והאולם הקטן נעשה רחב כמו שמיים.

שם אני מבין: ריקוד הוא לא רק תנועה. הוא חופש. הוא שמחה. הוא הכרזה שכולנו שייכים למעגל.

בערב, בדרך הביתה, המחשבות מתחברות – ניר עם השקית הקטנה, והרוקדים במעגל הגדול. שני עולמות שונים, שנפגשים במקום אחד בלב.

ואז מתבהרת לי אמת פשוטה: ההתנדבות לא מילאה לי את הזמן – היא מילאה לי את החיים.

אני לא יודע אם עשיתי דבר גדול.

אבל אני יודע דבר אחד בוודאות: כל עוד יש ביכולתי להציע חיבוק, צלחת אוכל או מנגינה שמזמינה לרקוד – אני אבחר להיות שם.

כי לפעמים שינוי העולם מתחיל ברגע קטן שבו אדם אחד פשוט נשאר.

ישראל איכא הארנה

"הדרכה בבנק הדם"

שמי רינה בר-אור ואני חברה בלשכת "חולית" ובלשכת "בנות החן" של המועצה האזורית גוש דן.

עבדתי בבנק הדם 40 שנה בתפקידים שונים. כשפרשתי חשבתי שעולמי חרב עלי. אך מהר החלטתי שאני אחזור להתנדב, בהתחלה בהרצאות לתלמידי י"ב לפני תרומת הדם הראשונה שלהם, ולאחר מכן בליווי סיורים להכרת פעילות בנק הדם לקהל הרחב.

התחלתי בליווי קבוצות של חברי מבני ברית, שהיו ספקנים בהתחלה, אך יצאו מהביקור בהתרגשות גדולה והמליצו על הביקור ללשכות אחרות. עד היום ביקרו במקום כ-40 קבוצות והמידע עובר מחבר לחבר.

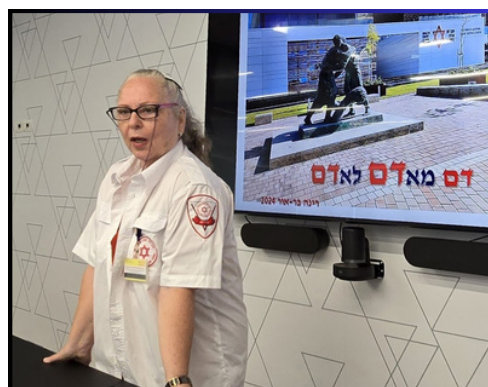
בנק הדם החדש של ישראל הוא היחיד מסוגו בעולם שנבנה כולו מתחת לאדמה. בניגוד למבנה הישן בתל השומר שהיה חשוף וללא מיגון, המרכז החדש מבטיח שגם ברגעי חירום, מלאי הדם של המדינה והצוות המסור יהיו מוגנים מכל איום.

בנק הדם החדש עושה עבודת קודש בטיפול בדם עם מיטב המכשירים בעולם והשיטות הכי עדכניות ועומד בקשר עם כל בנקי הדם בעולם.

יש הרבה מה לראות, מה ללמוד. המבקרים מקבלים הרצאה מוקדמת לפני הסיור במקום ויוצאים עם ידע רב ונהנים מאוד.

אני מאוד שמחה להדריך מבקרים ולהכיר אנשים חדשים וקהל תומך (תורמים ביוזמתם סימלית 25 ₪ למבקר ל'חלב אם').

בואו בהמוניכם. לתאום ביקור התקשרו לרינה בר-אור בטלפון 0524643705.

המשך בעמוד הבא...

אלו הן חלק מהתגובות שאני מקבלת לאחר ביקור בבנק הדם החדש ברמלה:

היה בוקר מרתק!
למדנו הרבה דברים חדשים.
ישר כוח על ההתנדבות בהעברת ההרצאה והסיום.
ישר כוח על הבניין החדש המושקע והחדשני שהקמתם. חשבתם על הכל בתכנונו.
אתם עושים דברים גדולים למען עם ישראל. תבורכו! ממושב נחלים.

רינה הכל היה 10. תודה רבה.
לרינה ולכל צוות מגן דוד אדום:
ישר כוחכם על פועלכם. ההרצאה, הבניין המדהים והמצגת היו מעניינים מחכימים
ובנויים באופן ברור ומרתק. תודה לכם ותודה לניצה ולמארגנים על הטיול כולו.

רינה
לאחר עיבוד החוויה שעברנו היום בהדרכתך, אני חשה שהצלחת לקרב אותנו להבנה
של ההישג האדיר, בתחום המחויבות הבסיסית בין אדם לאדם, שאת אישית היית ועורך
מעורבת באכפתיות ובאהבה מתמדת, בקידום וביישום של ציווי עתיק 'הדם הוא הנפש'.
העברנו תרומה על סך --- שח, המון תודה.

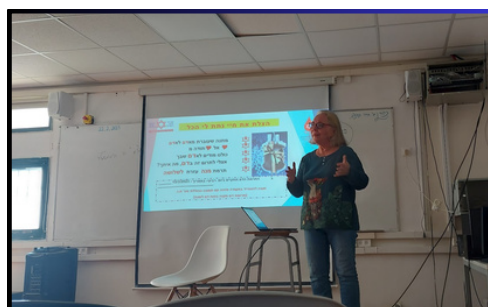

עולם מופלא של עזרה והצלת חיים
רינה את עושה עבודה נפלאה בהנגשת המקום לציבור הרחב, בחן בידע ובאהבה רבה,
למדנו המון. תודה רבה

לרינה בר אור הגענו למקם המשרה אוירה של כבוד לחיי אדם, אוירה של כבוד לחיי אדם
והצלת חיים ההסברים המפורטים על מגוון הפעולות והתחומים בהם אתם עוסקים.
ממש עבודת קודש המשיכו בזו הדרך המעוררת השראה.
אחרי תגובות כאלה אני בטוחה בעבודת ההתנדבות שלי.

רינה בר-אור

"כמה כיף להתנדב בוטיק"

שמי רינה בר־אור, מלשכות "חולית" ו"בנות החן" שבגוש דן. במשך שנים, בכל פעם שהלכתי ברחוב וראיתי בגדים זרוקים על הרצפה, כעסתי. למה אנשים מניחים בגדים ברחוב "שאוּלי מישהו ישתמש", אבל בפועל מי שמחפש מפזר הכול על הרצפה?

האם כך אותו איש או אישה היו בוחרים לעצמם בגדים? חלמתי על מקום מסודר, מכבד, כזה שאפשר למסור אליו בגדים, ומי שצריך יבוא לבחור לעצמו, כמו בחנות.

בחינם, או במחיר סמלי ממש.

בשנת 2014 הכרתי את הרבה (אז סטודנטית לרבנות) גלית כהן־קדם, ויחד הקמנו קהילה רפורמית בחולון.

כששיתפתי אותה בחלום, היא אמרה בקלילות שגם לה יש חלום כזה – והוסיפה רובד חשוב:

קיימות, שמירה על כדור הארץ, ושימוש בבגדים יד שנייה אינו בושה.

רבות מאיתנו, כאימהות, קיבלנו בגדים לילדים והעברנו הלאה את מה שכבר קטן – זה טבעי, זה נכון, וזה ערכי.

ב־2017, אחרי שפרשתי לגמלאות (ב־2016) והתפנה לי זמן, יצרנו שיתוף פעולה עם מתנ"ס בן גוריון ועם רכז חברתי מקסים בשם יואב גרויסמן.

כך נולד בוטיק קטן.

פרסמנו, קיבלנו שפע בגדים – רבים מהם איכותיים מאוד.

מכרנו ב־10 שָׁ, נתנו בחינם למי שצריך, הכנו חבילות למאושפזים חסרי בית בבית חולים אברבנאל, והרכבנו חבילות למשפחות שנזקקו לכך, על פי הפניות ממחלקת הרווחה.

המשך בעמוד הבא....

בשנים הראשונות עבדתי קשה מאוד – כמעט כל יום בבוטיק.

בהמשך הצטרפו מתנדבות, ויחד הקמנו בוטיק חמוד.

ב-2020, עם פרוץ הקורונה, נאלצתי להסתגר בביתי – הגיל, מה לעשות.

הבוטיק המשיך לפעול בזכות מתנדבות צעירות, והפך עם הזמן לשם דבר בחולון.

לפני שנתיים פונינו מהמקום על ידי ראש העיר.

אחרי חיפושים נמצא בית חדש – חנות מושכרת בשדרות קוגל 25, חולון.

החנות מהממת, מנוהלת באהבה על ידי שריטה, גלית והילה.

בגדים איכותיים, פעילויות הדרכה, צעירים וצעירות שלומדים על מיחזור וקיימות –

ומתנדבים במקום.

אז אני מזמינה אתכם לבוא, לבקר בבוטיק גוריון, להצטרף להתנדבות, ולהכיר נשים

איכותיות ואנשים טובים. מקום כיפי באמת.

ותמסרו ד"ש מרינה.

רינה בר-אור

נתינה

הלב של הבוטיק

הסטייל הוא זכות לכולן.

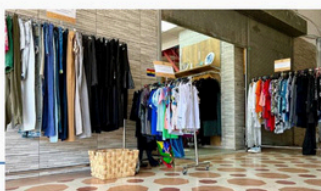
החודש **נמסרו מארון גוריון 1,126 פריטים**

ששינו למישהי את היום.

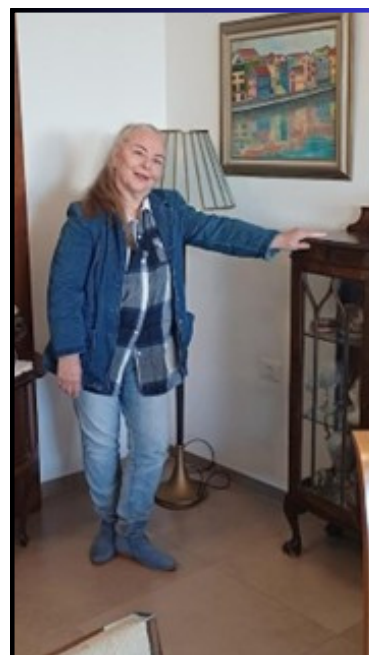
בזכות שיתופי הפעולה עם מחלקת הרווחה

ועמותת "לא עומדות מנגד", הנגשנו בגדים

איכותיים בכבוד ובאהבה לעשרות נשים.

בוטיק גוריון

"לראות את האחר ולהושיט יד"

נשמי תמר יעקבי, נשיאת לשכת "פרדס", מועצה אזורית שרון. נולדתי לבית שבו נתינה הייתה שפת אם. העזרה לזולת לא הייתה מעשה מיוחד – היא הייתה חלק מהיומיום. אמי, אישה של לב רחב ומעשה, כיהנה כנשיאת ויצו בירושלים, התנדבה עם קשישים ועם תינוקות בבתי חולים, והייתה פעילה גם בבני ברית בהוד השרון. ממנה למדתי שהלב הוא השריר החזק ביותר בגוף – כשבוחרים להשתמש בו. כשחליתי בסרטן והפכתי בעצמי ללוחמת, חוויתי לראשונה את הצד המקבל. שם פגשתי את עוצמתו של ארגון "יד להחלמה". מתנדבת שהגיעה אליי בשעה הקשה ביותר, אחזה בידי, שיתפה מניסיונה והעניקה לי כוח. היא צעדה איתי בדרך המורכבת של החלמה – דרך שיש בה ירידות ועליות, פחד ותקווה. לצערי, לא כולן זכות להגיע אל סופה של הדרך, וכל אובדן כזה מותיר שבר עמוק בלב.

לאורך השנים התנדבתי גם בעמותת ער"ן. עשור שלם בסניף חדרה, ולאחר הפסקה של שמונה שנים בחרתי לשוב, לעבור שוב קורס מלא ולהצטרף לסניף בכפר סבא. היום אני מקדישה ארבע שעות שבועיות לשיחות אנונימיות – להקשיב, להכיל, להיות שם עבור מי שזקוק לקול אנושי תומך.

כנשיאת לשכת פרדס בבני ברית אני עומדת בראש קבוצת נשים מופלאות. יחד אנחנו פועלות למען הקהילה במסירות. אחד המיזמים שלנו הוא שיתוף פעולה עם חב"ד בעיר, ובמסגרתו אנו מבשלות פעמיים בשבוע עבור מאה משפחות קשות יום. הסיפוק שבעשייה הזו עמוק ומפרה.

אני ממשיכה לצעוד בדרך שספגתי בבית הורי. זו שליחותי. דרך הנתינה אני גם מלמדת את בנותיי ונכדיי שהכוח האמיתי של אדם נמדד ביכולתו לראות את האחר ולהושיט יד. זו דרכי. זו המורשת שקיבלתי – וזו המורשת שאני מבקשת להמשיך ולהנחיל.

תמר יעקבי

"אופים אהבה לחיילינו"

שמי דבורה שפיגל, חברה בלשכות "בנות בנות" ו"צמד חמד" בני ברית השרון, והמטבח והקונדיטוריה הם חלק בלתי נפרד מהלב שלי.

אני קונדיטורית במקצועי, וגם היום – כשאני בפנסיה – אני ממשיכה בכל ימות השנה, ובמיוחד לקראת החגים, להוציא את המשקל והמערוך. המיקסרים עובדים במרץ, הידיים לשות באהבה, ואני יוצרת מטעמים כמצוות המסורת. יש משהו מרגש ברגע שבו הקמח, הסוכר והשמרים נפגשים – וריח של חג מתחיל להתפשט בבית.

לקראת פורים האחרון עמדתי שוב בקונדיטוריה, לשתי, רידדתי, מילאתי וקיפלתי – והכנתי כמה קילוגרמים של אוזני המן. לצידי עבד בעלי האהוב, איתן שפיגל, חבר בלשכת צמד חמד בני ברית השרון. יחד עבדנו כצוות – אני קורצת וממלאת, הוא מקפל, מחליפים חיוכים בין תבנית לתבנית.

המאפים הוכנו באהבה גדולה ויועדו לפלוגת צה"ל הנמצאת סמוך ליישובנו – כדי להמתיק מעט את יומם ולהעביר להם חיבוק מהבית. לאורך התקופה תרמתי ממאפי גם לחיילי פיקוד העורף ולבסיס שדה תימן, מתוך תחושת שליחות והכרת תודה למי ששומרים עלינו.

מסורת היא עבורי לא רק מתכון שעובר מדור לדור – אלא גם נתינה קבועה מהלב. בכל ערב התרמה של מועצה אזורית בני ברית השרון אני תורמת מגש של עוגות למתנדבים המגיעים לערב זה. כך אני מבקשת לומר להם תודה – בדרך שאני יודעת הכי טוב: דרך המאפים.

בתמונה אני זו שעומדת ומחייכת. החיוך הזה הוא השמחה שלי – להמשיך ליצור, לשמור על המסורת, ולתת מכל הלב למען הקהילה וחילינו היקרים. ❤️

דבורה שפיגל

**"לתרום ולעזור – תמיד,
ובמיוחד כששאגת הארי בוקעת"**

"החוסן נמצא בלב הפתוח"

